Ч. 51. Пятниця 19 (6) марта 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*З ради державної. — Конференция провідників клюбів. — Заява Росиї. — Заграничне положене.*

Палата послів радила вчера дальше над законом о континґенті рекрутів. — З поміж промавляючих бесідників визначили ся промови пос. Крамаржа і ґр. Дідушицкого, а всі бесідники згідно підносили погляд, щоби Австро-Угорщина не допустила до війни з Сербією. По промовах ґенеральних бесідників пос. Дашиньского і Бельоглявка передано закон о континґенті рекрутів войсковій комисиї. — Слідуюче засідане відбуде ся в пятницю в полудне.

На запрошене президента палати послів відбула ся вчера нарада провідників клюбів. Президент вказав на то, що палата має полагодити дві річи: Континґент рекрутів і закон о удержавленю желізниць. П. Кіярі заявив, що супротив теперішного політичного положеня уважає конечним, аби предложене о континґенті рекрутів полагодити сейчас. Бесідник просив президента міністрів, аби уділив точнійших пояснень о заграничнім положеню.

П. Президент міністрів бар. Бінерт відповів, що не може тепер нічого більше додати до того, що сказав послідним разом. На відповідь надіслану сербским правительством буде з австрийскої сторони переслане письмо і аж відтак покаже ся, який оборот справа возьме. П. Президент міністрів скористає з кождої нагоди, аби палату повідомити о тім, що стане ся. Не можна сумнївати ся, що положене єсть поважне, однако можна ще надіяти ся, що мир буде удержаний. Пп. Крамарж, Ґломбиньский і Адлер заявляють іменем своїх сторонництв, що не будуть робити ніякої трудности континґентови рекрутів. Президент Паттай ствердив, що осягнено порозуміне що до головних справ і що комисия войскова і желізнича могли би нині цілий день і завтра рано радити, а в пятницю в полудне відбулось би засідане палати.

Вчера вечером наспіла з Петербурга така депеша російскої аґентиї телеґрафічної: Міністер справ заграничних вручив австро угорскому амбасадорови відповідь російского правительства на повідомлене Австро-Угорщини о австрийско-турецкім порозуміню і о протоколі в справі Босни і Герцеґовини. Російске правительство вказує, що — як вже впрочім в російскій ноті окружній з д. 12 грудня зазначено — безпосереднє порозуміне між Австро-Угорщиною а Туреччиною не виключає конечности, аби справа Босни і Герцеґовини була предложена конференциї держав підписаних на берлиньскім договорі. Російске правительство готово отже порозуміти ся тепер в Австро-Угорщиною і прочими державами в справі скликання конференциї, котрій віддано би під наради справу босаньско-герцеґовиньску, як і инші точки принятої державами проґрами конференциї.

Та заява Росиї викликала у віденьских політичних кругах велике невдоволене. Загально підносять, що послідний крок Росиї загострив в незвичайний спосіб ситуацию. Закидають Росиї, що стає в суперечности з своїм становищем, коли заявила готовість на предложене Австро-Угорщини, аби перед скликанем конференциї держави порозуміли ся до проґрами конференциї. Жаданя Австриї супротив Сербії послідною нотою Росиї в нічім не змінили ся.

„Budapester Hirlap" пише: Надія, що Сербія в наміренім новім кроці Ерenталя заверне з дороги, єсть дуже мала, позаяк Сербія не поступала би так, коли би не вірила в тих, що за нею стоять. Більшій небезпечности треба зарадити скорим виступленєм. Мусимо сейчас

33)

## Небезпечна тайна.

*З англійского — Чарльса Ріда.*

(Дальше).

Монктон подивив ся на Бартлія і порішив в єго імени. Як той кіт підійшов він тихенко на пальцях до Бен Берлія і сказав: Коли стане ся якась пригода, котра би тому чоловікови не дала вже ніколи побачити божого сьвітла, то дістанете пятьсот фунтів.

— Пять сот фунтів! — крикнув Бен; — за такі гроші то вже зроблю єму збитка. Ба — додав він призадумавшись — коли бо они не дадуть мені спустити ся до копальні.

А той сатана в людскім тілі присунув ся знов до Бартлія і сказав:

— Будьте так добрі і дайте мені письменний приказ, що сей чоловік має знов стати до роботи в копальнях.

Бартлі дрожав і не хотів того зробити, але наконець вийняв записник і написав на однім листку в нім:

„Берлі має бути знов принятий.
Бартлі."

Рука дрожала єму, коли то писав, а коли написав, не мав відваги видерти карточку. Стогнав і дрожав і лице стало єму як земля.— Ні, ні — сказав він — то вирок смерти — не можу того зробити. При тім руки єго старали ся сховати записник назад до кишені, але він випав єму з рук, а Монктон здоймив єго і мимо опору Бартлія дав єго Берлієви. — Ідиж сейчас — шепнув він, підчас коли Бен вхопив папір — іди, заким Бартлі надумає ся инакше.

— Ще заким сонце зайде, вчуєте про пригоду в копальни, — сказав на то Берлі, а відтак побіг гнаний жаждою мести і користолюбивостию, не відчуваючи в собі ані трошки якогось зворушеня совісти.

— Він то зробить! — відозвав ся Монктон тріюмфуючо. — Гоп вже не верне живцем з копальні!

Ледви що він вимовив ті слова, як Ґресі Гоп, бліда як стіна вийшла з хати і пустилась бігцем попри них. Не мала нічого на голові, лиш білу хусточку, котру звязала собі під шиєю. Оба спільники перепудили ся, коли єї побачили; Бартлі став мов закаменілий, але більше рішучий Монктон зловив єї, коли она бігла попри него. Она не перепудила ся того, бо то преці діяло ся при публичнім гостинци, але єї обгорнула зухвалість.

— Як ви сьмієте мене дотикати ся! — крикнула она. Пустіть мене в сій хвили! О, я вас всюди пізнаю по вашім трупячім лици та по ваших злобних очах. Пустіть мене, а ні, то я вам так зроблю, що повиснете на шибеници.

— Кудиж так біжиш? — спитав Бартлі дрожачим голосом.

— До мого тата.

— Він тобі не тато, то все бріхня і обманьство. Мусиш знов прийти до мене.

— Ніколи! — відповіла Марійка і наглим, сильним сіпненем вирвала ся з рук Монктона.

Але в тій хвили вхопив єї Бартлі, котрий зі страху майже з розуму зійшов. То дало Монктонови час стямити ся і вхопити єї знов за руку.

— Ти ще не повнолітна! — крикнув Бартлі; — ти ще під моєю властию; я тобі кажу, щоби ти ішла до дому.

— Ні, не піду! — крикнула Ґресі. — Ратуйте! Ратуйте! Убийники — ратуйте!

Она кричала і не давала ся так дуже, що оба мужчини ледви могли єї удержати. А до того ще той чорт не Монктон зачав і собі ще голоснійше верещати: На поміч! Она здуріла!... здуріла!... Поможіть мені удержати божевільну женщину!

Ґресі напудила ся; она читала про тоті погані річи, які діють ся в той спосіб, що з когось зовсім здорового зроблять божевільного, против котрого подають відтак поміч навіть дуже честні люди, коли він виступає против незаконного насильства. Але Ґресі була при зовсім здоровім розумі і навіть не стратила своєї жіночої хитрости. Отже дала ся обом затягнути аж до дверий а тут нараз крикнула з радости: Ах, ось і мій тато! і підчас коли Монктон і Бартлі звернули свої очи в ту сторону, в котру она дивила ся, она нараз сіпнула ся з цілої сили і кождого з них так штуркнула в груди, що они взад подали ся, а она вбігла до дому, тріснула дверми за собою і засунула засувку із середини, якраз в тій хвили, коли Монктон, котрий перший стямив ся і розлючений почав до дверий добувати ся.

більшу часть войска кинути на поле битви. Перший арматний вистріл мусимо дати в тім пересьвідченю, що не знаємо, против кого будемо стріляти другий раз.

З берлиньских знов кругів доносять, що в найблизших годинах Австро-Угорщина вишле нову ноту до Білгорода, котра вправді що до форми не буде ультіматум, однако що до змісту мусить бути за таке уважана. Буде то послідний крок Австриї, який она зробить в дорозі дипльоматичній. О тім кроці будуть сейчас повідомлені всі держави. Коли би Сербія мала дати на ту ноту некористну відповідь, послідує безпосередно виповідженє війни. Державы радять в тій хвили над справою зльокалізованя війни.

# Новинки.

Львів, дня 18-го марта 1909

— **Є. Е. п. Намістник** др. Михаіл Бобржиньский виїхав вчера вечером в справах урядових до Відня.

— **Остереженє.** Чутка про недалеку війну, яку розпускають одні сьвідомо в ціли викликуваня сензаций, а другі несьвідомо повторяючи і пивеличуючи то, що чули або вичитали в ґазетах, а чого не розуміють, викликала не лиш у Львові, але безперечно і всюди на провінциї, особливо по містах величезний переполох, а люди розповідають собі вже несотворені річи. Досить буде хиба згадати про ту чутку, яка від кількох днів ходить у Львові, що наше войско обсадило вже сильно границю від сторони Росиї угорскими войсками, коли противно, скоро би мало прийти до війни з Сербією, то препі тоті войска потрібні би були якраз в иншій сторонї. З того загального переполоху користають лиш всілякі спекулянти і несовістні люди та ширять его ще більше, розповідаючи всілякі вебилиці, як ось н. пр. такі, що на случай війни „цісар забере гроші зложені в банках і касах ощадности і що ужие їх на военні ціли". Ся чутка стала ся причиною, що легковірні люди і то з кругів якраз найбіднїйших, котрі з тяжким трудом заощадили собі якийсь гріш, вибирають з каси ощадности та з всіляких банків і товариств кредитових, а що ще гірше продають свої книжочки вкладкові понисше вартости всіляким дурисьвітам спекулянтам. Остерігаємо длятого всіх наших читачів, а рівночасно просимо їх, щоби они і других остерігали перед всілякими миптіями і не давали ся нікому баламутити. Війна війною; коли би мала бути війна, то до неї вже давно наперед мусіли би знайти ся гроші і то де инде, а не в касах ощадности та у всіляких банках і товариствах. Ані каси ощадности, анї їм подібні заведеня не держать готових гроший у себе; они пускають їх в курс, уміщають на зовсїм безпечних позичках, на гіпотеках, дають гроші на ґрунти, на чиншеві доми, і то ще інтабулюють ся на першім місци так, що як би прийшло ся стягати з тих гіпотек довги, то передовсім мусїли би бути сплачені довги каси ощадности або якої иншої інституциї. До того ще треба додати, що за львівску касу ощадности від 1902 р. ручить цілий край, отже нема нї наймен шої обави, що гроші пропадуть. Впрочім кілька разів наша монархія вела війну, от хоч би так велику як в 1866 р. на два боки, на півночи і на полудни, а не нарушала віяких приватних фондів, чого впрочім навіть з наведених повисше причин не могла би зробити. Річ тепер ясна, що кождий, хто-би тепер лиш ізза штучно ширеного переполоху виймав свої ощадности, шкодив би сам собі, тим більше як би то ще робив в інтересї якихсь спекулянтів.

— **Незвичайне торжество** відбуло ся минувшої недїлї, дня 14 с. м. в Перемишли. Того дня відбула ся там, як доносять до „Руслана" торжественна інсталяция нового Мітрата о. крилошанина М. Подолиньского. По відчитаню грамоти Сьвят. Отця і коротких молитвах вложив Преосьвященний Архієрей Константин мітру на голову маючого служити сьв. Літургію достойника.

О год. 1 по пол. зібрала ся ціла капітула, всі місцеві сьвященики, п. радник Двору Ляпікевич (яко представитель власти сьвітскої) і о. Погорецкий з Ярослава в палаті Епископа. Преосьвященний Архієрей привитав сердечно всїх і пояснив причину запрошеня а іменно: З нагоди двох ювілеїв: Сьв. Отця Папи Пія X і Є. В Нашого Цїсаря Франц Йосифа I сплинули на нашу епархію, а властиво на еї чільвійших представителів великі і рідкі відзначеня. І так: Впр. о. архіпресвитер-мітрат Кароль Волошиньский як також кустош прадат М. Подолиньский зістали іменовані Сьвят. Отцем Протонотарами Апостольского Престола, о. Михайло Мриц, крилошанин і ректор дух. семинариї — іменований домовим Прадатом Сьв. Отця а бувший довголїтний секретар Преосьв. Архієрея, а тепер професор при ґімназиї в Ярославі о. Ем. Сас Погорецкий іменований почетним шамбеляном Єго Сьв. Папи Пія X.

Від Найяснїйшого Монарха одержали знов о. мітрат Подолиньский і о. прадат І Войтович високі ордери. В красній промові підніс Преосьв. заслуги кождого з осібна з наділених достойників— заслуги великі для Церкви, капітули, епархії перемиської і перемиської Руси, а на конець вручив відзначеним їх ордери. По відсьпіваню присутними „Многая літа" Сьв. Отцю і Є. В. Цїсареви запросив достойний Господар всїх присутних на обід. Щасливий случай зарядив, що того дня припало рукополаганє 4 пресвитерів — і ті взяли участь в тім надзвичайно радістнім торжестві, як також і о. Анас. Калиш, ігумен монастиря жовківского, що день перед тим приїхав до Перемишля, щоби в катедральнім храмі урядити духовві вправи.

— **Убийство.** З Добростан коло Городка доносять: Лїсничий в Добростанах, Константин Геваковский, вийшов в ночи з 14 на 15 с. м. до лїса оглянути, чи хтось не краде дерева і мабуть попав на злодія дичини, котрий стрілив до него і убив на місци. При трупі не знайдено анї рушницї анї гроший, мабуть якийсь инший злодій обрабував убитого. Убитий полишив жінку і 2 дїтий. Жандармерия єсть мабуть вже на тропі злочинця.

— **Репертуар руского театру в Самборі.** (Саля „Сокола". Початок точно о $7^{1}/_{2}$ год. вечером).

В суботу, дня 20 с. м. „Жидівка вихрестка", драма зі сьпівами в 5 діях Тогобочного

В недїлю, дня 21 с. м. послїдне представленє „Марійка", народний образ зі співами в 5 діях Мриттка.

— **Населенє австро-угорскої монархії** виносило в 1908 р. майже 50 мілїонів, з того Передлитавія числить близько 28 мілїонів, Залитавія близько $20^{1}/_{2}$ мілїонів, а Босна і Герцеґовина 800.000 душ. На 28 мілїонів мешканців Передлитавії находить ся 9,500.000 Нїмців, а поверх 16 мілїонів Славян. Межи Славянами Чехи числять звиш 6 мілїонів, Поляки поверх 4 мілїони, Русини поверх 3 500.000, Словінцї звиш мілїон, а Серби з Хорватами около мілїона. Крім того находить ся в Передлитавії около мілїона Італїянців, 250.000 Румунів, до 20.000 Мадярів і пів мілїона инших народів. Наведеними цифрами обняті вже і Жиди, котрі причисляють себе до ріжних народностий і числять 1,300.000 душ. З того числа Жидів припадає на Галичину звиш 810.000.

— **Розбишацтво.** Здаєсь, як колиб пошесть розбишацтва, яка від кількох літ ширить ся в Росиї, переносила ся щораз більше і до західних країв, де опановує молодих людий і робить з них кримінальників. Немало причи-

---

Бистроумний злочинець зміркував в одній хвили грозячу небезпечність.

— До задних дверий, а ні, то ми пропали! — заверещав він на все горло а Бартлї послухав его приказу.

Ґресі однак випередила їх о пів мінути. Перебігла чим скорше через хату. Ах! Злощастних дверий годї було отворити. Господиня замкнула їх, коли вийшла. Ґресі вернула чимскорше назад до передних дверий і тихенько відсувала засувку, але підчас того коли то робила, вчула, що хтось бе молотком і мусїла набрати переконаня, що то хтось забиває двері. На нещастє добачив Монктон на вікні скриньку зі знарядами Гопа і вбив довгий цьвях в поріг дверий, так що їх тепер годї було отворити. Тихими кроками звернула ся Ґресі до вікна; якраз поклала руку на вікно, щоби вихопити ся на него а звідтам скочити на улицю, коли й тут еї гонитель випередив еї; він підняв молоток, мов би хотів розторощити їй руку, хоч може би був і напудив ся того. Але она була женщина і відскочила перед грозячим їй рухом. Він тодї замкнув зараз віконниці і зачав забивати їх цьвяхами. В той спосіб замкнув він дївчину ніби в якійсь лапцї а користаючи з того, став ще й глузувати собі з неї:

— Дякувать вам, пане Гоп, що лишили такі знаряди під рукою, приговорював він до пукання молотком. Оттак, моя птичко, ти в клїтцї (пук пук пук). Не вжеж ти гадала (пук-пук), що двох мужчин (пук пук пук) не дадуть собі ради з одною женщиною?

Замкнувши в той спосіб дївчину, відступив ся, щоби придивити ся з гордостию свому дїлу. В той спосіб міг він видїти і причілки хати та побачив нараз, що Ґресі спускає ся з вікна своєї спальнї на долину. Она звязала дві заслони від вікон, причепила один їх конець до ліжка, чи до чогось і тепер спускала ся по них мов по шнурі, а що она учила ся давнїйше ґімнастикувати ся, то се удавало ся їй тепер знаменито. Монктон скочив в сїй хвили через паркан і вже досягав еї кінцями пальців, але она відбила ся від стїни і скочила понад него може яких десять стіп далеко в грядку з цьвітами.

— До города! — крикнув Монктон до Бартлїя і сам не надумуючись анї хвильки скочив назад через паркан, щоби еї в сїй новій лапцї при помочи Бартлїя знов зловити. Але Ґресі не спиняючись анї на хвильку побігла до живоплота і скочивши в цілої сили, перебила ся крізь него, лишаючи за собою вузку прогалину, на котрій лишило ся кілька кусників з еї одїня. А тепер бігла вже через сїножать так скоро, що анї Бартлї анї Монктон не могли еї здогонити і остали ся далеко позаду за нею. Здивовані глянули они один по другім, відтак повели очима по домі, з котрого звисала мов хоругов червона заслона і повівала у воздусї а наконець побачили і втікаючу, котрої розпущене волосе поблискувало мов золото в сонци. Она бігла до копальнї, щоби ратувати Гопа і віддати в руку справедливости перехитреных спільників.

### Глава двайцята.

### Нещастє.

Оба спільники побачили, як Ґресі перескочила легонько мов серна через якийсь пліт і бігла просто до копальнї. Там поговорила она щось борзо з людьми, які там стояли а кількох з них пустило ся бігцем до Гопової хати.

А то ось що дало причину до того:

Задихана добігла Ґресі до копальнї і просила, щоби еї там зараз спустили під землю.

— На жаль не можемо, хиба що пан Гоп би на то позволив — відповів надзиратель.

— Я его донька, пане, — сказала она; він мене відобрав нинї від пана Бартлїя.

На ті слова надзиратель здоймив капелюх перед нею.

— Спустіть мене в сїй хвили до копальнї — говорила Ґресі дальше. — Хотять копальню висадити у воздух, щоби мого тата убити.

— Копальню у воздух висадити! — повторив той чоловік перепуджений. — А тож як?... Хтож то хоче зробити? — Гей! приготовити вінду чим скорше!

— Якийсь Бернлї, але его наймив до того якийсь незнакомий. Спустіть мене в долину, щоби я могла чим скорше остеречи мого тата; а ви біжіть і зловіть того незнакомого! Зможете его легко пізнати. Він має на собі ціле одїнє з ясної матерії, з лиця він блїдий як труп, брови має дуже чорні а на мізиннім пальци правої руки грубий золотий перстінь. Застанете его коло хати мого тата; але анї ви анї я не сьміємо тратити анї хвильки часу.

Надзиратель закликав ще трох мужчин і пустив ся з ними до Гопового дому, підчас коли Ґресі спустила ся на долину до копальнї.

(Дальше буде).

няють ся до того безперечно і ті ріжного рода повісти в роді Шерльока Гольмса, на котрі настала вже від давна мода, а котрі молодим людем завертають голови і роблять з них розбишаків. Чи російскі приміри чи „шерльокіяди" дали почин до утвореня розбишацкої ватаги в Коломиї, сего не беремось рішати; згадаємо лиш то, що дивним дивом викрито розбишацкі ватаги, зложені з самих молодих людий в Коломиї і — Берлині. Про коломийску ватагу так доносять:

Як звістно, доконано недавно тому кілька розбишацких нападів в Коломиї, а відтак і на приходства в Корничи і Пядиках. Вже се само, що розбоїв доконувано на руских родинах, можна було уважати за характеристичне, але розбишаків якось трудно було вислідити. Аж ось донесено коломийскій жандармериї довірочно, що межи річами кількох молодих людий мешкаючих у строїтеля фортепянів, Кучабіньского, знаходять ся в куфрі завинені в простирала якісь срібні річи. Жандармерия пішла там і застала Павла Дроздовского і єго товариша Володимира Гомика. Знайдено дійстно срібні річи завинені в простирало і показало ся, що они походять з крадежі у о. Павлюка в Пядиках, а полярес з дрібними грішми і посріблюваний золотий кошичок столовий були власностию о. Русина з Корнича. Дальше слідство показало, що до компанії тих двох належали ще Стефан Величко і Кирило Буковский. У першого з них не знайдено нічого, а у другого знайдено топір, витрихи, револьвер і кілька дрібних річий походячих з крадежі.

Всіх чотирох арештовано і привезено до Корнича, де о. Русин пізнав Гомика яко того, котрий перший кинув ся на него і хотів єго задушити а Буковский і Величко рабували тимчасом річи. Після зізнань о. Русина мало тоді на дворі чекати ще кількох злочинців. Жандармерия слідила за злочинцями без перерви через кілька ночий, але слідство утрудняла їй дуже та обставина, що злочинці суть синами загально дуже поважаних родин. Коли они виходили на рабунок, перебирали ся по міщаньски і сільски та убирали на лице маски, котрі купував Дроздовский. Показало ся дальше, що Дроздовский і Буковский були колись учениками III. кляси рускої ґімназиї в Коломиї, але може вже чотири роки тому як їх вигнано за крадіж зі школи. Величко ходив також до III. кл. руской ґімназиї, але виступив і був учеником I. року приватної учительскої семінариї. Наконець Гомик не був ніколи учеником рускої ґімназиї; ходив колись на перший рік семінариї в Станиславові і звідтам єго вигнали. Опісля вислужив він три роки при войску і за крадіж ровера та инші провини сидів в ґарнізоновім арешті. Хто знає, чи якраз той Гомик не був проводирем цілої ватаги. Може також бути, що ділали тут ще й якісь російскі вплива, бо як доніс „Kur. Lwow.", арештовано в Коломиї рівночасно ще й якогось „російского революціонера" Сергія Семйоновича.

Про подібну историю доносять з Берлина. Там арештувала поліция сім молодих хлопаків, котрі утворили ватагу розбишацку, котра непокоїла цілу охрестність Берлина. Проводирем тої ватаги був якийсь Вільгельм Брац, найсильнійший від своїх товаришів і найстарший віком, бо має 18 літ. Характеристичне то, що молоді розбишаки вертали з розбоїв всі разом з музикою до своєї криївки на кольонії під містом, званій „під голодним вовком". Там они нараджували ся, укладали пляни і вибирали ся на розбої. Найбільшу часть добичі забирав для себе ватажко, „капітан розбишаків" Брац а останком ділили ся всі прочі єго товариші.

— **Дрібні вісти.** Кружок аматорів „Сокола" в Ходорові виставить в неділю дня 21 с. м. у власній сали „Сто тисяч", комедию Карпенка Карого. — Більшу посілість в Сковятині, борщівского повіта, власність бл. п. Антона і Людвика Хамців, купив п. Северин Домаьский з російского Поділя за 910.000. — До реставрациї Лейби Віца в міскій різници добули ся злодії і вкрали тютюну, папіросів, коняку, вин і горівок на 450 кор. — Арештовано посесора Полляка в Станиславові наступило на приказ надвірняньского староства, а на жадане властителя маєтности дра Єжа, на шкоду котрого Полляк допустив ся обманьства і була обава, що він втече за границю. — У Вовчкові, як доносять з Галича, засипала глина 14-літну Йосифу Мосціцку, доньку тамошного селянина. — Станислав Кульчицкий, 21-літний син маґазинера зелізничого, увів онегди 17-літну Анну Саньчаківну і поїхав з нею мабуть до Прус. Поліция розвела в сій справі доходженя.

# Телеґрами.

**Берлин** 18 марта. Приїхав тут турецкий міністер справ заграничних Ріфаат. На двірци повитав єго турецкий амбасадор.

**Петербург** 18 марта. Турецкий міністер справ заграничних Ріфаат одержав ордер Александра Невского.

**Монахів** 18 марта. „Münch. Neueste Nachr." доносять, що всіх пробуваючих тут і обовязаних до службы войскової сербских підданих покликано урядово до Сербії і они вже від'їхали.

**Константинополь** 18 марта. Представитель Чорногори повідомив вчера в імени свого правительства великого везира, що Чорногора не має зовсім военних намірів супротив новобазарского санджаку. Подібні увіреня одержав від кн. Николая посол в Цетиню.

**По** (Pau) 18 марта. Король Едвард був вчера присутний при злеті Вільбура Райта (Wright). Райт з сестрою підлетів на своїм аероплянї, облетів довкола короля і підняв ся у висші верстви воздуха.

**Тифліс** 18 марта. Военний суд засудив вірменьского архімандрита Корінна за належане до революцийної партії і переховуване оружии на 8 літ примусової праці.

**Константинополь** 18 марта. „Сабах" доносить, що сербский посол Ненадович вручив Порті ноту, в котрій повторені устні увіреня що до новобазарского санджаку і містить ся також просьба о позволене на перевіз муниції, котра почасти єсть в дорозі, по части знаходить ся в Солуни.

**Білград** 18 марта. „Трговински Гласник" каже, що по порозуміню Туреччини з Австро-Угорщиною і Болгарією, по відповіди Сербії на представленя Росиї і на австро-угорску ноту, теперішною задачею держав єсть видати оречене о справах ще непорішених а тому оречеию мусіла би Австро-Угорщина піддати ся.

## Надіслане.

**Тисяч порад** для всіх містить в собі часоп. „Добрі Ради" ще можна получити 10 річн. по 1·50 кор. а всі разом за 10 кор., Ів. Данилевич, Стрілецкий Кут (Буковина).

**Млинки** до чищеня збіжа „Нового Моделю" і випробовані, дуже добрі о 6 ситах. Ціна 60 К;

сильнійші зі скринкою на сита і зелізним приладом до вигортаня збіжа з коша 8 сит. ціна 80 К.

**Плуги, січкарні,** і инші господарскі знаряди власного виробу поручає

**Іван Плейзя**

**в Турці під Коломиєю.**

— Цінник на жадане даром. —

— **РУСКІ ДИКТАТИ** для народних шкіл і до приватної науки. На підставі правописних правил зладив і методичними вказівками доповнив Йосиф Танчаковский, учитель школи ім. Шашкевича у Львові. Ціна примірника 70 сотиків. „Диктати" можна дістати майже у всіх книгарнях у Львові, в книгарнях в Бережанах, Коломиї, Перемишли, Н. Санчи, Станиславові, Тернополи і в Чернівцях, а також у автора, котрий висилає „Диктати" під опаскою (5 сотиків). Рада шкільна краєва рішила зачислити повисшу книжку до книжок, що надають ся до біблїотек шкільних яко підручник для учителів народних шкіл.

— **Книжки на премії,** польскі і рускі, апробовані Вис. ц. к. краєв. Радою шкільною, молитвенники народні по 50 с., 70 с. і 1 К. Хрестики і медалики та гарні образки доставляє **Руске Товариство педаґоґічне у Львові.** Замовляйте вчас або: 1) в Руск. Товаристві педаґоґічнім, Львів, ул. Сикстуска ч. 47; 2) або в **Книгарни Наук. Тов. ім. Шевченка**, Львів, ул. Театральна 1. або в склепі **„Взаїмної помочи учит.** в **Коломиї** — „Народний Дім". — Книжки висилає ся лиш за надісланєм вперед гроший або за посліплатою.

**Colosseum**

**в пасажи Германів**

при ул. Сонашній у Львові.

**Нова сензацийна програма**

від 1 до 31 марта 1909.

Щоденно о год. 8 вечер представленя. В неділї і сьвята 2 представленя о 4 год. по пол. і 8 год. вечером. Що пятниці **High-Life** представленє. Білети вчаснійше можна набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвика ч. 5.

## Курс львівский.

| Дня 17-го марта 1909. | Платять К с | Жадають К с |
|---|---|---|
| **I. Акциї** за штуку. | | |
| Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . . | 565·— | 575·— |
| Банку гал. для торгов. по 200 зр. | 395·— | 410·— |
| Зелїз. Львів-Чернів.-Яси . . . . . | 551·— | 556·— |
| Акциї фабр. Липиньского в Сяноку. | 410·— | —·— |
| **II. Листи заставні** за 100 зр. | | |
| Банку гіпот. 5% преміов. . . . . | 109·50 | 110·20 |
| Банку гіпот 4½% . . . . . . . . | 99·— | 99·70 |
| 4½% листи застав. Банку краєв. | 100·— | 100·70 |
| 4% листи застав. Банку краєв. . | 93·60 | 94·30 |
| Листи застав. Тов. кред. 4% . . . | 96·50 | —·— |
| „ „ 4% льос. в 41½ літ. | 96·50 | —·— |
| „ „ 4% льос. в 56 літ. | 93·— | 93 70 |
| **III. Облїґи** за 100 зр. | | |
| Пропінацийні гал. . . . . . . . . | 97·50 | 98 20 |
| Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем. | —·— | —·— |
| „ „ „ „ 4½% . . | 99 90 | 100 60 |
| Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор. | 93·— | 93·70 |
| Позичка краєв. з 1873 р. по 6% | —·— | —·— |
| „ „ 4% по 200 кор. | 94·— | 94·70 |
| „ м. Львова 4% по 200 кор. | 92 30 | 93·— |
| **IV. Льоси.** | | |
| Міста Кракова . . . . . . . . . . | 105·— | 115·— |
| Австрийскі черв. хреста (Курс віденский) . . | 51·25 | 55 25 |
| Угорскі черв. хреста . . | 30·25 | 32·25 |
| Італїянь. черв. хр. 25 фр. . . | —·— | —·— |
| Архік. Рудольфа 20 кор. . . | 67·— | 71·— |
| Базиліка 10 кор. . . | 20 65 | 22·65 |
| Joszif 4 кор. . . | 8·25 | 9·50 |
| Сербскі табакові 10 фр. . . | 9·50 | 11·— |
| **V. Монети.** | | |
| Дукат цїсарский . . . . . . . . . | 11·30 | 11·38 |
| Рубель папировий . . . . . . . . | 2·51 | 2·52 |
| 100 марок нїмецких . . . . . . . | 117·10 | 117·30 |
| Долар американьский . . . . . . | 4·80 | 5· |

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**

# СТ. СОКОЛОВСКОГО

# Головна агенция дневників

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

приймає пренумерату і оголошеня до всіх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Газети Львівскої“ може приймати оголошеня виключно лиш ся агенция.

Найдешевше можна купити лише

# в Авкцийній Гали

## ул. Сикстуска 32

меблї, образи, дивани, сальонову обставу, золото, біжутерию, старинности і все можливе до домового уладженя.

Порозуміне з провінциєю писемно.

**Вступ вільний цїлий день.**


З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопади. (Телефона ч. 527).